

Leijasurfaus | Kevätretki | HTMK | Juusto&viini -ilta | Aquapult | Fuksikipparien palsta | Fuksipistekirjoitus | Vakkariija | Polku

Sössö 2 | 07

Wappuliite

sÖSSÖ 2 | 2007
38. vuosikerta

03	pääkirjoitus
04	pj-palsta
05	uutiset
06	fuksikipparit
08	historiantutkija opintopalsta
10	kevätretki
12	htmk
13	fuksipistekirjoitus
15	maanpuolustus- korkeakoulu
16	polku
	teekkarispekssi
17	leijasurfaus
20	sammakot shanghai
22	aquapult
24	øhlhäfv
25	uudet parrat
26	juusto&viini -ilta
27	kiltapatruunatar
28	vakoiliija
30	sik-hymni
31	tapahtumakalenteri

22.2

Loistavaa. On kolmas päivä kun herään sairaana. Saan siis laiskotella kotona toisenkin päivän. On torstai. Kaksi päivää sitten oli laskiaistiistai ja sen myötä Gravitaatio. Olin vastuussa juhlien lipunmyynnistä ja jouduin hoitamaan velvollisuuteni palellen ensin 15 asteen pakkasessa Ullanlinnanmäellä myymässä lippuja. Sen jälkeen siirryin Dipoliin valvomaan lipunmyyntiä, joka riistäytyi täysin käsistä. Ovelta myytiin yli 400 lippua. Huomisesta eteenpäin olen koko viikonlopun töissä. Köyhänä opiskelijana minulla ei ole varaa kieltäytyä. Kaksi päivää sairastamista kotona on kuitenkin juhlaa. Jälkeenpäin, kun alkaa tekemään kaikkea rästiin jäänyttä, voi miettiä kannattiko. En tosin täysin ilman velvollisuuksien hoitoa selviä tänäänkään, sillä gravitaation lippukassa täytyy tilittää. Alkaa tuntua siltä, että otin liian monta nakkia tälle vuodelle. Onneksi kaksi suurta on nyt suoritettu. Gravitaatio on ohi ja Sössön ensimmäinen numero tuli ulos maanantaina. Kiitokset taittajille ja toimittajille loistavasti tehdystä työstä.

26.3

Näin siis kannatti jättää hommat rästiin. Deadline oli viikko sitten, ja olen jälleen töissä. Pääkirjoitus on edelleen kesken, ja lehdestä puuttuu vielä juttuja ja kuvia. Kulunut kuukausi on kuitenkin ollut positiivinen. Kokoomus oli eduskuntavaalien ylivoimainen voittaja. Keskusta otti puolustusvoiton, mutta demarit hävisivät rankasti. Otaniemeläisten on perinteisinä vihreiden ja kokoomuksen kannattajina syytä olla tyytyväisiä, sillä molemmat ovat vahvoilla hallituksen muodostuksessa. Lisää iloa toi perjantaina päättynyt Kotimaanpitkä, joka oli tä-

näkin vuonna loistava. Sen kuvasatoa löytyy netistä etsimällä. Koululla matkasta saa varmasti kuulla kyllästymiseen asti.

29.3

Aamuyö. Jälleen töissä. Sairaslomien paikkaaminen alkaa jo tuntua. Koulukin kärsii. Lehti kuitenkin alkaa juttujen osalta olla kasassa, muutama kuva uupuu vielä. Tähän numeroon oli tarkoitus saada suuri oluttesti, joka kuitenkin kuoli yhteisen testipäivän löytymättömyyteen. Lopulta päivä kuitenkin sovittiin ja testiin varauduttiin asianmukaisesti seitsemällä lavalla ykkösolutta. Tarkoituksena oli siis testata voiko ykkösoluesta tulla humalaan. Sain kuitenkin pitkin iltaa peruutuksia ja lopulta olin yksin testaamassa. Sisäimestari siirtyi jo ensimmäisen jälkeen vahvempaan olueen. Oli kuitenkin mukava huomata ihmisten kiinnostus, sillä pitkin iltaa "testiä" kävi seuraamassa kymmenkunta ihmistä. Testi päättyi lopulta aamuyöllä OUBSin studioon. Tässä vaiheessa alkometrin käyttö oli joko unohdettu tai sitten lukema ei vain pysynyt päässä. Seuraavana aamuna laskin saldon: 0.7 promillen puhallus, 44 juotua ykkösoluttolkkia, mutta ei krapulaa. Minä siis olen ainakin kykenevä vetämään hyvät kannit ykkösoluesta. Oma osuuteni tuosta määrästä asettuu johonkin lavallisen paremmalle puolelle. Toisaalta oluenjuontikapasiteettia on tullut kasvatettua jo muutaman vuoden ajan.

Tässä lehdessä on Teekkaritoiminnan edistämisrahaston mainos: hilloa hulluille. Kiinnittäkää siihen huomiota. TTER jakaa rahaa ensimmäistä kertaa, joten jokaisella projektilla on loistava mahdollisuus lisärahoitukseen.

Päätoimittaja Pekko Ahtiainen

Julkaisija: Teknillisen korkeakoulun Sähköinsinööriklta ry. Päätoimittaja: Pekko Ahtiainen [pekko.ahtiainen@tkk.fi] Kirjoittajat: Minttu Hietämäki, Antti Kalliomäki, Janne Lahdenperä, Jukka Pajula, Juuso Parkkinen, Lennart Sandström Vierailevat: Jyrki Luukko, Emmi Rautkylä, Antti Mattila, Teemu Lepola, Saara Hyrkkö, Sini Kinnunen, Otto Palonen, Tuomas Halkola Kuvaajat: Ari Partinen, Olli Laine, Aleks Wallenius, Anna Miettinen, Leni Järvenpää Kuvittaja: Silja Tirronen Taittajat: Sadi Hossain, Leni Järvenpää Kannen kuva: iStockPhoto Paino: Painotalo Casper Oy, huhtikuu 2007 Painos: 500kpl Palaute ja verkkolehti: sik-sosso@list.tky.fi, sik.tky.fi

PJ-palsta

Linjapuhe

Mistä kilta koostuu? Tähän kysymykseen ei ole kuin yksi vastaus. Jäsenistä. Mielenkiintoista sen sijaan on, mitä jäsenet muodostavat tai yksinkertaisemmin mitä kilta on?

Me tietoliikennetekniikan, elektroniikan- ja sähkötekniikan sekä bioinformaatiotekniikan opiskelijat muodostamme yhdessä meidän killamme - voisi jopa sanoa perheen. Perheen, joka puhaltamalla yhteen hiileen voi Suomen suurimpana ainejärjestönä saada aikaan – melkein mitä vain. Yhteenvetona: kilta on meidän juttu.

Vinkkinä voisin tosiaan todeta, että meillä todella on killassa resursseja. Meidän kaikkien etu on, että käytämme niitä. Suomeksi, 6 euron jäsenmaksun saa moninkertaisesti takaisin, osallistumalla toimintaan.

Yhteishenki on killallemme mittaamattoman arvokas. Ilman sitä emme olisi mitään. On kuitenkin hyvä aina välillä muistaa, että kuten yritysmaailmassa kiltamaailmassakin pitää kehittyä. Pystymme vielä parempaan, jos vain oikeasti haluamme ja haluammehan me.

Yhteishengenhehkutuksien jälkeen voidaan palata maanpinnalle. Muutoksia on tulossa lähiaikoina, voisi sanoa jopa tuttuun tapaan, paljon ja vielä nopeasti. Inkubio on muodostamassa omaa kiltaa. Kaikki saavat olla SIK:n jäseniä jatkossakin. Toivottavasti Inkubion projektissa suhteet säilyvät tai jopa paranevat sen myötä. Väkisin kuitenkin mieleen on tullut ajatus, olisiko sittenkin hommat voinut hoitaa yhden killan alla? Uskon kuitenkin, että tilanteesta kuin tilanteesta selvitään yhteistyöllä ja niillä samoilla hiilillä, mihin jo aikaisemmin puhalsimme. Ai niin, niitä saa edelleen puhalttaa.

Toinen ehkä jopa vielä suurempi muutos, joka koskee opiskelijoita, on uuden huippuyliopiston perustaminen. Rahassa kylvemisen lomassa saamme varmasti nauttia jälleen tai edelleen kaikenmaailman uudelleenjärjestelyistä, osastojen yhdistämisistä tai vähintäänkin labrojen ja tutkinto-ohjelmien fuusioista. Tämä kaikki on kuitenkin tulevaisuuden ennustamista eli yhtä pätevää kuin käsin heiluttelu matikan tentissä.

Vuosi on lähtenyt vauhdilla käyntiin. Uudet toimijat ja hallitus ovat omaksuneet vanhat toimintatavat. Nyt on aika ja mahdollisuus uudistaa niitä, joten tulkkaa repimään kengänpohjista ja kertomaan. Juuri tällä hetkellä muuttuminen ja toimintamallien parantaminen on vielä mahdollista. Yksi henkilö, josta erityisesti olemme ottaneet mallia ja toivottavasti otamme jatkossakin, on Henna Heikkilä. Hänelle myönnettiin vuosijuhlassamme PoTa:ssa killan ylin kunniainio kunniajäseneksi valitsemisen jälkeen eli ProSIK. Onnittelut Hennalle vielä kerran!

Killassa ei kuitenkaan tarvitse olla huippu saadakseen mainetta ja kunniaa. Arvostamme kaikkea työtä ja mukana olemista olipa se sitten näkyvää, näkymätöntä, suurta, pientä, painavaa, kevyttä jne. Juuri sinä voit tulla ihan jopa kokeilemaan hommia. Vaarana saattaa tosin olla, että saat tulevaisuutta ajatellen muodostettua verkostoa, jota ihan kaikilla ei ole.

Hauskaa Wapun odotusta ja törmäillään,
Olli Laine
Puheenjohtaja

Ex-Oltermannille lahjuksia

Sähköinsinöörikilta päätti muistaa killan entistä Oltermannia, Tehoelektroniikan professoria Jorma Kyyrää Potentiaalain Tasauksessa helmikuussa. Jormalle annettiin leikekirja, joka sisälsi valokuvia ja muistoja kiltaelämästä vuosien varrelta.

Jorma toimi Sähköinsinöörikillan Oltermannina vuosina 1999-2005. Tällä hetkellä Oltermannin maljaa nostelee professori Heikki Hämmäinen Tietoverkkolaboratoriosta.

Kuvateksti: Jorma Kyyrä ja Sanna Santajärvi tasasivat potentiaaliaan Paasitornissa. (Kuva Ari Partinen).

SIK-hymnin isä kasvoi isoksi

SIK-hymnin säveltäjä ja sanoittaja, diplomi-insinööri Ilkka Aaltosen täytti maaliskuussa 50-vuotta. Sähköinsinöörikilta onnitteli Ilkkaa kuvittamalla ja kehystämällä kiltamme rakkaimman laulun. Kuvitettu SIK-hymni on nähtävillä Sössön 2/2007 viimeisellä aukeamalla. Se on myös Sössön piirustuksistaan tutun Silja Tirrosen käsialaa.

Kuvateksti: Ilkka Aaltosen synttäreillä kuultiin puheita ja nähtiin revyy hänen elämästään. (Kuva: Anna Miettinen).

Wappu tulee!

Ei ole varmaan enää kenellekään uutinen että Wappu tulee, mutta sitä ei vaan voi hehkuttaa liikaa tai edes tarpeeksi. Onhan Wappu oikeutetusti teekkarien joulu. Onneksi rakas fuksimajurimme Tuomas "Stuna" Kontro katsoi, että tämä fuksivuosikerta on näyttönsä antanut ja Wappu voidaan tänäkin vuonna järjestää. Uramme istuvina fuksikapteeneina on enää loppurutistusta vailla ja tämä on viimeinen meidän kirjoittamamme Fuksikiparien palsta. Vuosi on ollut todella mahtava jo ilman sen huipennusta, Wappua, emmekä vaihtaisi hetkeäkään pois.

Ajattelimme hiukan valottaa tulevaa Wappua omien fuksi-Wappu-kokemuksiemme kautta vuodelta 2003. Jotkin asiat ovat muuttuneet, mutta edelleen on myös paljon samaa. Tuleva Wappu on teidän, rakkaat fuksimme, ainoa fuksi-Wappu. Vaikka hauskaa on myös sen jälkeen niin oma ensimmäinen Wappu on ikimuistoisin. Osallistukaa siis täysin rinnoin tapahtumiin. Niitä on oman sekä muiden kilttojen, ylioppilaskuntamme ja yhdistysten järjestäminä valtava määrä. Kaikkiin ei tar-

vitse eikä voikaan osallistua. On kuitenkin juttuja jotka ainakin itse koimme ikimuistoisiksi.

Wappuhan on eri asia kuin vapu, joka tarkoittaa vain 1.5. olevaa työväen juhlaa, teekkarien Wappu voi kestää jopa viikkoja! Wappu tarkoittaa iloista ja teekkarimaista mielentilaa, joka ei todellakaan ole synonyymi humalalle. Pitkään jatkuneet juhlat käyvät terveyden päälle ja johdavat väsymykseen Wapun huipennusta lähestyessä.

Wapun voidaan laskea alkavan vaikka Wappu-infosta, joka tänä vuonna järjestetään sopivan uhkaavasti perjantaina 13.4. Me ainakin nautimme siitä, että Wapun tapahtumat hiukan selkiytyivät ja luvassa oli myös hauskaa ohjelmaa. Seuraavassa hiukan ennakkotunnelmia muistelmia Wapun tapahtumista.

Varoituksen sana

Kyltereitä oli aikanaan oikein kivaa vetää ympäri Senaatintoria TKY-KY köydenve-

dossa. Yhteisillä jatkoilla oli sitten mukavaa pottuilla heille asiasta. Tänä vuonna saavumme paikalle risteillen, harvemmin Otaniemestä pääsee itäisen satamakaupungin sydämeen laivalla, kannattaa kokeilla!

<piip>:stä emme valitettavasti voi paljastaa oikeastaan mitään. Se on ehdottoman salainen tapahtuma ja osa tapahtuman hienoudesta piileekin juuri tämän salamyhkäisyyden verhon olemassaolossa. Älä pilaa siis omaa kokemustasi sillä, että kyselisit tai muulla tavalla yritäisit selvittää <piip>:n sisältöä. Jos vahingossa saat jotain selville on EHDOTTOMAN kiellettyä paljastaa sitä KENELLEKKÄÄN. Jos tahallisesti näin toimit tai teet jotain muuta erittäin epäherrashenkilöistä, on meillä fuksikapteeneilla on oikeus evätä lakinsaanti Wappuna.

Fuksien Wappusitsit ovat äärimmäisen hyvät etkot <piip>:lle, mutta ei todellakaan kannata nauttia siellä liikaa ilolientä, sillä et välttämättä sitten muista hienosta tapahtumasta juuri mitään. Vaarana on myös, että omalla toiminnallasi pilaat myös muiden kokemuksen, jolloin pätee jälleen yllä oleva varoitus.

Fuksien viimeiset hetket

Fuksipeijaiset olivat mieles-tämme yksi Wapun hienoimpia juttuja, niistä jäi todella hyvät muistot ja hauskaa pidettiin oikein urakalla. Ändille kokemuksia tuli Yöjäynästä, josta ei ole lupa kertoa sen enempää ja Juli veti showta fuksi-speksissä.

Et ehkä koe peijaisia yhtä laajasti jos et pääse joukkueisiin osallistumaan, mutta fuksispeksejä pääsevät katsomaan kaikki ja Yöjäynän alkupamauskin on oma speksitaakkelin Alwarin aukiolla. Fuksispekseihin ja alkupamaukseen tarvitsemme kaikki kannustamaan joukkueitamme!

Wappuaamupalalla olivat tunteet pinnassa, kun tajusi esteettömyystodistuksia jaettaessa, että oma fuksivuosi on lähes loppu. Vuosi oli ollut niin ikimuistoinen ja hieno. Fuksivuotta voi elää uudes-

taan ISOilemalla tai lähtemällä fuksikapteeniksi, mutta ei siitä tässä sen enempää.

Aamupalalta lähdettiin yhtenä suurena ja äänekkäänä kulkueena lakkienjakoon, jossa sitten jännitettiin lakkienjakojärjestystä. Omana vuonna jouduimme odottamaan lakkeja pitkään, sillä yöjäynäjoukkueemme sai kunnian jakaa lakit; eli tulimme fuksipeijaisten viimeiseksi.

Toivottavasti tänä vuonna tsemppaatte fuksipeijaisjoukkueemme voittoon ja saatte lakkinne kunniakkaasti ensimmäisinä. Varsinkin fuksispeksiin kannattaa panostaa.

Puolen päivän aikoihin kannattaa käydä seuraamassa Wappuriehän julistusta Servin mäellä. Siellä oli mukava nähdä myös vanhempaa teekkaripolvea, ihan eläkeikäisiä myöten. Mantan lakitukseen oli hienoa mennä Wappurekoilla, tuli ihan penkkariajelu mieleen. Tänä vuonna Mantaa lakittaa TKY, lakitusvuoroissa on 5 vuoden kierto Helsingin yliopistojen kesken joten luvassa on jotain suhteellisen ainutlaatuista.

Illalla kulku suuntautui sitten Dipoliin Wappubileisiin. Tätä suosittelemme erittäin lämpimästi, sillä on todella ikimuistoista painaa teekkarilakki päähän ensimmäistä kertaa keskiyön teekkarihymnin jälkeen salissa, jossa on satoja muitakin teekkareita. Kun olet teekkarilakiksi ansainnut kovalla työllä, vaikka tämä "työ" onkin ollut yhtä juhlaa, arvostat sitä varmasti paljon.

Silliä, skumppaa ja tupsulakkeja

Teekkarin Wappu ei ole Wappu jos et pääse vapunpäivänä Ullanlinnamäelle silli-

aamiaiselle eli sillikselle. Nauti ilolientä siis kohtuudella edellisenä iltana, että et vietä koko seuraavaa päivää krapulassa. Ullanlinnamäki huipentaa viimein Wapun, siellä on hienoa vain hengata rauhassa hyvien ystävien seurassa piknikillä.

Mikään räntäsade ei saa tapettua aurinkoista oloasi, sillä vasta saatu teekkarilakki komistaa päätäsi. Paikalla on väkeä kuin pipoa ja vastaan tulee monia jo kellastuneita teekkarilakkeja. Tämä tuo tiettyä yhteisöllisyyden tunnetta sillä tajuat, että teekkariperinteet ovat olleet olemassa kauan ennen sinua ja toivottavasti ovat olemassa vielä kauan sinun jälkeesi. Kun näet Ulliksella puhtaanvalkoisen teekkarilakin, tiedät että olette joutuneet tekemään sen eteen töitä ja että lakin kantaja tuntee teekkareiden perinteitä ja kantaa lakkiaan ylpeänä.

Ullanlinnamäeltä ihmiset vaeltavat omien perinteidensä mukaisesti kuka minnekkin. Oma perinteistä Ulliksen jatkopaikkaa emme teille paljasta, sillä muuten tulisitte kaikki sinne ja joutuisimme jonottamaan laitteisiin hirveän pitkään *vink vink*

HISTORIAN TUTKIJAN TURINOITA

Teksti: Antti Mattila

Lupasin kommentoida tänne vuoden mittaan historian tutkimisen edistymistä so here goes nothing. PoTa:sta toivuttuani kyselin kiltamme entiseltä kiltapatriunalta Miikalta sekä nykyiseltä kiltapatriunattarelta Emmiltä milloin heille sopisi pieni ideariih killan historian tutkimisen aloittamisesta. Päiväksi muotoutui lopulta torstai 15.3. ja paikkana sai toimia Keltsu.

Lähdin mainostamaan ideariihä killan eri mainoskanavia pitkin, mutta paikalle saapui sitten lopulta meidän

kolmen edellämämainitun lisäksi ainoastaan kiltamme viime vuoden puheenjohtaja Ville. Sinänsä mukavaa ettei tarvinnut nyt ihan yksin ideoida. Happy Hourkin olisi ollut meneillään, mutta taisimme pysytellä limu-linjalla. Puhuttavaa riitti puolentoista tunnin ajan, joskin puhe rönsyili vahvasti myös asian vieressä. Tässä muutamia ajatuksia joita siellä pyöriteltiin

Tulevaisuudessa mahdollisesti siintävästä historiikistakin juteltiin. Heitettiin ajatusta, että historiikki voisi olla mahdollisesti kokonaan uusiksi kirjoitettu

eikä vain killan edellinen 75v. historiikki + sen jälkeen tulleet vuodet perään eli historiikin voisi kirjoittaa kokonaan uusiksi. Tässä olisi tietysti aika paljon hommaa, mutta voitaisiin ehkä saada parempi tulos. Edellinen historiikkimme oli kirjoitettu enemmänkin tarinoiden muotoon toisin kuin esimerkiksi Teekkarikylän historiasta kertova opus, joka on monen mielestä aika kuivaa luettavaa. Itse ainakin pidin historiikkimme tyylistä ja se oli erittäin viihdyttävä. Toisaalta se, joka hommaan palkataan päättää lähestymistavan, ehkä

Opintotoimikunnan todellinen luonne: (yli)

Teksti: Tuomas Halkola

18.12.2006:

Tapasimme ensimmäistä kertaa tulevan opintotoimikunnan kanssa. Asiaa oli turha puhua, koska uusi hallitus ei ollut vielä ehtinyt tavata kunnolla. Päädyimme kuitenkin syömään pizzaa, juomaan olutta ja katsomaan Kauniita ja rohkeita. Aikaa ei siis heitetty hukkaan

9.1.2007:

Ensimmäinen lähes viikottaisista kokouksistamme. Istuimme Keltsussa tunnin, puhuimme päivämääristä ja sovimme kirjoitusvuoroista sössöön. Minun aiheeni piti olla opintopsykologi. Rei-sille meni sekin suunnitelma.

25.1.2007:

TKK:lla abipäivä ja OTMK nakitettuna päivystämään Sähkönsändiä. Abeja ei ollut, mutta bluetooth-chatti oli oikeastaan aika hauska. Tiedän nyt myös mikä on maailman turhin keksintö: aurinkokennolla toimiva ledi.

30.1.2007:

Haloped-sauna. Sauna järkättiin koko OTMK:n, HTMK:n ja yhden fuksiorjan voimin. Keittiössä olikin enemmän ihmisiä kuin pöydän ääressä. Itse jouduin lähtemään kesken iltaa kuumeen takia, mutta kuulin jälkikäteen, että poikkeuksellisesti oluttakin oli illan aikana myyty.

kuitenkin yhteistyössä killan hallituksen tai muun toimielimen kanssa. Itselläni ei ainakaan ole mitään hajua historiikin ajankohdasta. Todennäköisesti killan 90v. juhliin voitaisiin saada jotain aikaan, mutta jos historiikki halutaan kirjoittaa esimerkiksi täysin uudestaan ei aika taida siihen välttämättä riittää. Voisin heittää villin veikkauksen, että viimeistään ainakin 100v. juhliin pitäisi historiikki tehdä. Tämä taitaa olla kuitenkin esimerkiksi hallituksen, valtuuston ja vanhojen puheenjohtajien mietittävissä. Rahaa se tulisi joka tapauksessa nielemään jos se halutaan tehdä hyvin. Kannattaa muistaa, että muillakin killoilla historiikkeja on ja niitä on jopa tehty aivan viime aikoina. Näiden kiltojen konsultointi heidän

projekteistaan varmaan kannattaisi.

Pitkään puhuimme siitä ideasta, että vanhoja kiltatoimijoita pitäisi lähteä haastattelemaan. Mukaan tulisi ottaa vanhemmankin ikäpolven kiltatoimijoita jos mahdollista. Näin siis jos varaudutaan siihen, että historiikki kirjoitettaisiin kokonaan uudestaan eikä vain edellisestä historiikista eteenpäin ja toisaalta ajan kuluessa menetämme koko ajan mahdollisuuksia tallentaa vanhempaa killan historiaa. Yleisesti pidettiin hyvänä ideana, että tapaamiset videoitaisiin. Vaikka mitään historiikkia ei tehtäisikään olisivat digitoidut haastattelut jo arvo sinänsä.

Ideaa voisi olla myös siinä, että kun haastatellaan eri ihmisiä heiltä

voitaisiin kysyä ketä he pitäisivät hyvinä kandidaateina tuleville haastatteluille. Näin saataisiin uusia mahdollisia haastateltavia toivottavasti jatkuvalla syötöllä. Haastateltavien etsimisessä voisi käyttää apuna esimerkiksi alumnijärjestöämme Sklubia ja erilaisia yhteystietolistoja joita on esimerkiksi puheenjohtajista ja fuksikapteeneista.

Tässä sitä on projektia kerrakseen. Tulevasta kiltapatruunattaren bileistä saadaan toivottavasti kerättyä vanhoja kuvia arkistoitavaksi. Näitähän voisi esimerkiksi käyttää Sössön, kotisivujen, tulevien fuksioppaiden yms. kuvituksena. Siinä sitä sekavaa tekstiä taas kerrakseen. Palaan asiaan jälleen seuraavassa Sössössä.

dramatisoitu ote opintokisällin päiväkirjasta

20.2.2007:

Laskiaismäki. Aikaisin – eli ennen puoltapäivää – ylös ja raahaaman kuusi pulloa minttuviinaa opintomestarin luokse. Parin tunnin kaakaon keittelemisen jälkeen siirryimme Ullanlinnanmäelle jakelemaan minttukaakaota erittäin hämähäperäisen näköisesti suoraan laukusta ja termareista. Kaakaon anniskelun ja sen laadun tarkkailemisen lisäksi pääsin myös laskemaan mäkeä. Jes!

13.3.2007:

Haloped-sitsit. Saavuttuani taktisesti monia tuntia myöhässä minut passitettiin pöytään syömään - vaikka luulin olevani keittiön puolella töissä. Sitsaajia oli kahdeksan minun lisäkseni, joista yksi oli professori. Ensimmäiset sitsini, joissa tarjoilija kävi käskemässä ruokailijoita juomaan viininsä, koska sitä oli vielä paljon jäljellä. Sitsit kuulemma jatkuivat Panolassa vielä

yömyöhälle asti, mutta mammanpoikana olin jo kotona nukku-massa ennen keskiyötä.

14.3.2007:

Raahauduin ennen puoltapäivää viemään kandidaatin seminaariin palauteryhmäilmottautumisen kiertämään luennolla. Aikaa hommaan paloi 15 minuuttia.

Tulevia töitä:

palauteryhmän pito lähitulevaisuudessa
toukokuussa yläastelaisille Energia Uudellamaalla -tapahtuman järjestäminen
wappuna (mikä kuulemma järjestetään) kuoharin tarjoilu

Mistä ihmeestä OTMK on saanut sen maineen, että olisimme vain tylsiä nörttejä?

Tarina kevätretkestä: raivoa, älästömyyttä – ja yksi kiivi

Teksti: Saara Hyrkkö ja Sini Kinnunen
Kuvat: Aleksi Wallenius

Jo pitkään on oltu tietoisia partion ja antipartion ratkaisevista eroavaisuuksista. Eräilyn jälkeen partiolaisilla on tapana purkaa leiri, kun taas antipartiolaiset polttavat sen. Partiossa nohevat nuorukaiset saattavat sammuttaa nuotion kusemalla siihen, antipartiolaiset puolestaan virtsaavat sähköpaimeneen. Näistä ja monista muista toisistaan poikkeavista toimintatavoista ja periaatteista huolimatta muuan niin normi- kuin antipartiolaisistakin koostuva kolmikko uskaltautui kokeilemaan yhteistä projektia.

Ennenkuulumaton yhteistyö oli jo aikaa sitten päätetty toteuttaa kevätretken muodossa. Alkuperäisiä suunnitelmia jouduttiin viime hetkellä muuttamaan, sillä retkipäivän lounastapaamisella Yrityssuhdemetsuri Heini tuli maininneeksi seuraavana päivänä koittavan Kotimaan-

pitkän ilmoittautumisen ("Voi veljet! Ei todellakaan tultu ajatelleeksi koko juttua!"). Kaikeksi onneksi niin partiolaiset kuin antipartiolaisetkin ovat tunnettuja notkeudestaan, joten kevätretki laajennettiin alta aikayksikön kattamaan myös jonotuksen.

Repivän odotuksen päätteeksi vihdoinkin klo 16:57 julistettiin kevätretki alkaneeksi. Alkuperäiset retkeilijät, eli kuumat vosut, eli Päällikkö Hyrkkö, Turisti Kinnunen sekä juoksupojasta ylennetty Stuerthi Masander majailivat alkuun kiltahuoneen kolmella tietokoneella jo-

takuinkin osaston sulkeutumiseen asti (irkaten omalla kolmen hengen kanavallaan, voi pojat nörtteilyn riemua). Jekkutiedotus älästömyydestä kiltiksella kutsui lukuisia vierailijoita paikalle, etunenässä tietenkin Sisäimestari "Tirkistelijä" Nurminen.

Retken ulkoiluosio päätettiin toteuttaa killan excursiosääntöjen 6 §:n vaatimalla tavalla. Partio-osasto siis pystytti antipartio-osaston ihailevien katseiden valvoessa laavun sähköosaston totisesti välittömään läheisyyteen. Touhuilu kenties huvitti osaa vierailijoista, mutta onhan ymmärrettävää, että pettymys älästömyyden puuttumisesta (ulkona oli kylmä) verhottiin huvittuneisuuteen. Retkiväki haluaisi myös uskoa, että vähintäänkin Mändi Attila (nimi muutettu, mutta vain vähän), tuo huippu(malli haussa)tyyppi oli ylpeä toimeliaisuudestamme.

Illan mittaan varsinaisen retkeilijäjoukon koko kasvoi peräti viiteen. Oppi-isä "Ulkomestari" Hyvärinen ei pettymyksekseen päässyt jonotuslistan kärkeen, sillä sattumayöpyjä "Onks kellään nenäliinoja?" Aittomäki ehti ensin. Kahden aikaan yöllä oli ehditty jo paljon: Lettukestit, mölkkykilpa sekä tietenkin loistokkaat suunnitelmat raivoirikkaamisesta Maarilla (älästä, tottakai). Ystäviemme "rommin" ja "mintun" vierailun aikaansaama pikaisen äkäinen nousu ja pehmeä lasku saattelivat unten maille jättitwisterin päälle. Varmuuden vuoksi jonotuslistat säilöttiin päällikön vähäisen vaateparren uumeniin.

Aamun koittaessa retkipaikalla oli jo tungosta, ja majoitteen ovensuulta leijailut munan ja pekonin tuoksu herätti raivokateutta. Osaston aukeamisen jälkeen kevätretkeilijät sekoittuivat tehokkaasti

normijonottajien joukkoon. Mainittakoon vielä, että aamupäivä sisälsi lukuisten nimenuutojen ja täpötäydellä kiltiksella venymisen lisäksi myös vohvelinpaistoa sekä jaetun kiivin.

Oli ehdottoman tärkeää, että kevätretki aloitettiin hyvissä ajoin, sillä reissun fuksikiintiöhän (8 paikkaa) meni täyteen jo peräti puoli tuntia ennen ilmoittautumisen avautumista. Partion ja antipartion yhteistyön voidaan likaisten jälkipelien vähäisyyden perusteella sanoa onnistuneen mallikkaasti. Seuraava projekti suuntautunee kunnianhimoisesti ulkomaille. (Alustavan työjaon perusteella partio hoitaa käytännön järjestelyt ja antipartio lentokoneen kaappaamisen.) Viimeistään itse Kotipitkällä todistettiin, että partiolla ja antipartiolla on ainakin yksi yhteinen tekijä: RAI.

HTMK Kuumia vosuja ja palavia kääpiöitä

Teksti ja kuva: Otto Palonen

Teknillisen korkakoulun Sähköinsinööriilta ry järjestää jäsenillensä paljon toimintaa, joista yksi näkyvimpiä on hupitoimikunnan järjestämät sitsit ja saunaillat. HTMK:n elämä ei ole kuitenkaan pelkkää vosaamista ja sytytysnestettä. Seuraavassa katsaus kuvitteelliseen HTMK:laisen normipäivään, joka on hyvin lähellä todellisuutta.

Sitsit alkavat seitsemältä. Päivällä kolme toimikuntalaista on käynyt tukussa. Varastosta on palautettu parikymmentä korillista tyhjiä olutpulloja, jotta varastoon mahtuisi edes seisomaan. Illan ruokalistaa on mietitty vielä paikan päällä, koska se vähä, joka 15 euron sitsien budjetista menee ruokaan, on saatava riittämään mahdollisimman hyvin. Matkalla takaisin on vielä poikettu Sellossa, koska jotain unohtui kuitenkin ostaa tukusta. Reissun kului noin kolme tuntia.

Tässä vaiheessa päivää kello onkin jo niin paljon, että pitää kipaista kotiin, jos aikoo ehtiä suihkuun tai vaihtamaan vaatteita, jonka jälkeen alkaa tavaroiden kantaminen ja muu valmistelu noin kaksi tuntia ennen sitsejä. Koska illan sitsit ovat pienet, ne pidetään Otakaari 20:ssä jatkoineen. Varasto sijaitsee Jämeräntaival 11:ssä, joten matkaa tulee suuntaansa noin 600 metriä. 600 metriä on yllättävän pitkä matka, kun kantaa kah-ta olutkoria ja kassillista astioita kerrallaan. Varasto-OK20-väliä kuljetaan tässä vaiheessa miehityksestä riippuen yksi-kolme kertaa.

Osa porukasta on sitsikeittiöllä pitämässä huolta siitä, että juhlakansa saa ruuat eteensä ilman pitkää odotusaikaa. Otakaari 20:ssä olevat pitävät huolen siitä, että viini virtaa ja tarjoilu pelaa. Nelisen tuntia menee siivillä juoksennellessa milloin mihinkin tekemään tarpeen vaatimia asioita. Kun jälkiruuat ja

kahvit on saatu tarjoiltua, voi levähtää hetken, kuitenkin unohtamatta sitä, että astiat on korjattava pois sitsien päätteeksi. Nyt osa ihmisistä jää pitämään huolta jatkoilla olevien ihmisten viihtyvyydestä, osa kantaa tavaroita takaisin varastolle ja osaa tiskaa keittiöllä. Parissa tunnissa koko HTMK on kerääntynyt jatkoille tuttuun paikkaan tiskin taakse.

Jokunen pullo on ehkä avattu jo sitsien aikana, mutta nyt voi vihdoin pitää huolta myös omasta viihtyvyydestään, koska jatkoilla töissä oleminen on suhteessa helpohkoa. Kuitenkin täytyy muistaa, että koska töissä ollaan loppuun asti, täytyy pysyä kävely- ja tavaroidenkantokunnossa. Kun viimeiset vieraat alkavat kolmen aikaan poistua, alkaa HTMK:lla jatkojen pakettiin pistäminen. Tämä vaatii pari varastoreissua ja tilojen siivoamisen. Oma viihtyvyyttä varmistellaan yhä. Viideltä alkaa paikat olla kunnossa, jolloin voi jo vähän taputella itseään selkään, todeta että keittiössä oli taas parhaat bileet, ja lähteä seuraaville jatkoille. Joku saattaa mennä nukkumaan, mutta tämä on harvinaisempaa. Onhan toille menetetty juhlimisaika otettava kiinni.

Kaiken kaikkiaan perussitseihin menee siis noin 15 tuntia, pari-kolme tuntia suuntaan tai toiseen. Palkaksi jää keskimäärin yhden ihmisen kommentti hyvistä bileistä, yhdessä-oloaikaa samassa liemessä olevien ystävien kanssa ja ryhmätyöskentelyn ihanuutta. Seuraavana päivänä onkin jo seuraava järjestettävä saunailla.

Onko HTMK:ssa toimiminen kaiken vaivan arvoista? Jääkö käteen muuta kuin känsiä? Paha sanoa, mutta itse teen tätä toista vuotta. Kukaan ei voi kertoa mitä HTMK:laisuus on, se on koettava itse.

FUKSIPISTEKIRJOITUS

Osa 2: Jyrki Luukko

Kuva: Leni Järvenpää

Elämää arvomerkkien takana – muistelmia kadettikoulusta

On syyskuu vuonna 2006. Reservin aurinko paistaa viimein minullekin. Istuskelemme fuksiryhmämme kanssa nurmikolla Sähkö- ja tietoliikennetekniikan osaston edustalla. Ohjeiksi on annettu kertoa muun muassa oma nimi ja kotipaikka. Oma vuoroni tulee. Kerron nimeni ja sen, että olen kotoisin Itä-Helsingistä. Tämän jälkeen pääsen vihdoin kokeilemaan kepillä jäätä; kerron, että kävin vuoden kadettikoulua, kunnes edellisenä päivänä eroanomukseni tuli voimaan. Ryhmän ilmeet ovat näkemisen arvoiset. Jo pelkästään tämän takia kannatti viettää vuosi elämästään sotilasakatemiassa.

92. Kadettikurssilla aloitti vuoden 2005 syyskuussa noin 120 nuorta. Vanhan tutkintosäännön mukainen maavoimien kadettien peruskoulutus järjestettiin Lappeenrannassa Maasotakoululla. Upseerin uralle hyväksytyjen nuorten armeijatausta vaihteli suuresti. Mukana oli niin erikoisjääkäreitä ja kansainvälisiin

valmiusjoukkoihin koulutettuja kuin lentokoneapumekaanikkojakini. Oli joukkoon taistellut tiensä läpi yksi koiranohjaajakin. Kaikkia kuitenkin yhdisti halu palvella isänmaataan yhdessä maailman vanhimista ammateista: sotilaina.

Maasotakoululla majoitus oli järjestetty sisäoppilaitoksen tyyliin: kaksi kadettia jakoi yhden huoneen ja noin 30 kadettia pienen jääkaapin sekä televisioaulan. Alussa yksi yleisimmistä puheenaiheista vapaa-aikana oli - yllättäen - varusmiespalveluksen aikaisten kokemusten vertaileminen. Ensimmäiset puoli vuotta vierähti yhteisissä opinnoissa. Tahti oli nopea ja päivät pitkiä. Yhteisten opintojen aikana pidimme toisillemme sekä koulu- että taisteluammuntoja, käsikranaatin heittoharjoituksia, erilaisia rasteja sekä arvioitavia johtamissuorituksia jääkärijoukkueenjohtajana. Jotta myös armeijan harmaalle palveluspuvulle saatiin käyttöä, yhteisiin opintoihin kuului myös teoriaa: matematiikkaa, sotahistoriaa, turval-

lisuuspolitiikkaa, englantia sekä luentoja johtamisesta, sotilaspedagogiikasta ja -taktiikasta. Opiskelu oli hyvin kurssimaista, eikä muista saanut jäädä jälkeen. Hylätyt kokeet tuli suorittaa hyväksytysti annettuihin aikamääreisiin mennessä, jotta kurssilla sai jatkaa. Tenteissä epäonnistuneita tosin tuettiin niin muiden kadettien kuin henkilökunnankin puolelta. Metsässä sekä luokassa vietettyyn opiskeluun toi tasapainoa muun muassa valtion kustantamat tanssikurssi, iltajuhlakoulutus, saunaillat sekä puolikurssi- ja kurssijuhla. Unohtaa ei sovi myöskään ajoittain villiksikin yltyneitä illanviettoja omassa majoituksessamme.

Käytännön johtamiskoulutus toteutettiin vuoroluettelon mukaisesti kadettijoukkueenjohtajan ja varajohtajan tehtävänä niin kasarmilla kuin maastossa. Itse toimin joukkueenjohtajana yhteisten opintojen viimeisillä viikoilla, jotka vietimme Taipalsaaren ampuma-alueella. Muiden tavoin myös 3. joukkue oli suunnannut ajatuksensa aselajikouluihin, joi-

hin lähdimme erikoistumaan Taipalsaa-
ren harjoituksen jälkeen. Joukkue pysyi
näpeissäni vaikka pientä gonahtamista
olikin jo ilmassa. Öinen hiihtomarssikin
sujui ripeästi ja joukkueemme oli aamulla
ensimmäisenä takaisin kasarmilla. Vaikka
kyseessä ei mikään kilpailu ollutkaan, niin
päästiinpähän aiemmin viikon-
lopun viettoon. Kaikkea teke-
mistämme varjosti muilta kerätty
palaute, itsearviointi sekä hen-
kilökohtainen johtamistaidon
kehittämiskeskustelu esimiehen
kanssa.

Eriytyvien opintojen
linjavalintani oli rajavartioliinjan
viestiopintosuunta. Tarkoitukse-
na oli valmistua viestiupseeriksi
rajavartiolaitykselle. Koulutus
sijoittui Raja- ja merivartiokou-
lulle Espooseen ja Imatralle sekä
Viesti- ja Sähkötekiselle kou-
lulle Riihimäelle. Viestikoulutus
sisälsi opetusta muun muassa
pulssikoodimodulaatiosta sekä
linkkimastoista. Rajavartiolaityk-
sen alaisuudessa puolestaan tu-
tustuimme rajavalvontaan sekä
rajatarkastusmenettelyyn niin
lakipohjalta kuin käytännössäkin
raja-aseilla. Lisäksi pääsimme
purkamaan patoutumia toi-
siimme viranomaisen käytössä
olevilla voimankäyttövälineillä.
Lakiteksteihin toi mukavasti
tasapainoa myös viikon kestänyt
rajavartioviranomaisen virka-
asekoulutus sekä muun muassa
rajavalvontalentona helikopterilla
Suomen ja Venäjän rajan tun-
tumassa puiden latvojen ylä- ja
alapuolella.

Vuodessa henkisesti kasvattivat
eniten epäonnistumiset sekä onnistumiset
johtamistehtävissä. Myös palautteen an-
tamiseen ja sen vastaanottamiseen sain
hyvää kokemusta. Esiintymisvalmius para-
ni jatkuvan huomion kohteena olemisen
ansioista. Vuosi kadettikoulussa sai minut

lähtemään ennakkoluuttomasti mukaan
monenlaiseen toimintaan. Opin myös
arvostamaan aikaisemmin minulle yh-
dentekevää sanaa: pedagogiikka. Kadet-
tina viettämäni vuosi näkyy toiminnassani
kuulemma selvästi, mistä olen pelkästään
ylpeä.

Opintojen keskeyttäminen toi
jonkin verran huomiota kadettikurs-
sin sisällä, onhan kadettikoulun keskeyt-
tämisprosentti erittäin pieni verrattuna
muihin korkeakouluihin. Syitä eroamiseen
oli monia, mutta erään kadettisiskon
sanoin: "Pystyt varmaankin toteuttamaan

itseäsi paremmin diplomi-insinööriä."
Kurssini kadetit epäilivät, vieläkö pystyi-
sin sopeutumaan takaisin siviilimaail-
maan yhteiskuntakelpoisena yksilönä.
Akateemisen maailman luennot olivat
melkoinen kulttuurishokki täsmällisyy-
teen ja kuriin tottuneelle kadetille. Mas-
soittain ihmisiä istuu luentosa-
lissa. Kukin tekemässä mitään.
Kännykkään vastaamisesta
oppitunnin aikana olisi kadetti-
koulussa ilman muuta seuran-
nut selvitys kirjoitettavaksi. Ka-
dettikoulussa upseerit halusivat,
että kaikki seuraavat opetusta,
jotta opiskelijat myös pystyi-
sivät paremmin osallistumaan
opetukseen. Kaikesta huo-
limatta olen kuitenkin sopeu-
tunut nopeasti akateemiseen
maailmaan. Ehkä liiankin hyvin
opintojen jäädessä huoletut-
tavan usein taka-alalle. Onneksi
sain Kansaneläkelaitosta har-
hauttaakseni sekä toki myös
valmistumista nopeuttaakseni
hyväksiluettua kadettikoulusta
johtamisen opinnot osaksi si-
vuainetta sekä vapaasti valit-
tavia korkeakoulutasoisia opin-
toja.

Itsenäisyyspäivänä
Linnan juhlia katsoessani tun-
nistin joukosta kadetteja omalta
kurssiltani. Uravalintani nousi
jälleen kysymykseksi. Helmi-
kuussa kävin tervehtimässä
kadetteja Santahaminan kadet-
tikellarissa. Kurssini sotatieteiden
kandidaatit valmistuvat noin
vuoden ja maisterit noin kahden
vuoden kuluttua. Itselläni valm-
istuminen siintää kaukaisuudessa jossain
Sähkö ja tietoliikennetekniikan osaston
käytävillä, mutta sen eteen on vielä herät-
tävä moneen akateemiseen aamuun.
Olen kuitenkin päätökseni tehnyt. Haluan
diplomi-insinööriksi. Mutta ennen sitä ha-
luan ottaa opiskelijaelämästä kaiken irti.

Tekniikan ylioppilas
Sotatieteiden ylioppilas
Jyrki Luukko

PS. Toivottavasti 93. Kadettikurssin ensimmäinen yö Maanpuolustuskorkeakoulussa oli ikimuistoinen. Kad. Pajulalle minulla olisi vielä yksi ky-
symys. Kuka oli viimeinen? Odotan asiasta lyhyttä selvitystä Sösson seuraavaan numeroon.

Pekko Ahtiainen
Päätoimittaja

VIINI LASEISSA ILKKUEN PÄILYY

Arkea...

”Verrannollisuuserroin, Boltzmannin vakio k , on valittu siten, että entropian tilastollinen ja termodynaaminen määritelmä ovat yhtäpitävät. Väsyttää. Yhteiskunnalle olisi huomattavasti enemmän hyötyä siitä että nukkuisin, kuin istuisin fysiikan tunnilla. Milloin tauko? Joko Sode on auki? KAHVIA! Opettajan jorinat eivät jaksakaan kiinnostaa vähääkään. Kun tässä kuitenkin on oltava, yritän käyttää ajan hyödyllisesti ja kirjoittaa juttua Sössöön.” Ruutupaperin ylälaitaan lyijykynällä kirjoitetut harakanvarpaat vaativat melkoista tulkitsemista, kun päiviä myöhemmin ne löydän. Journalistista arvoakaan ei lauseilla juuri ole. Muistini lokeroista yritän kaivaa tuon keskiviikkoisen fysiikan tunnin ja kyseisen tajunnan virran perimmäistä tarkoitusta. Vain pätkiä. Tiistaisella retkellä pääesikunnan maastoon taitaa olla osuutta asiaan. Kyllä. Ilta taisi kulua jo vähän kuluneen kaavan mukaan. Ensin Henkkaan ”yh-delle” jossa pienen nousun jälkeen ystäväni alkavat haikailla viehkeämpää seuraa, joten publi vaihtuu yökerhoon, joka ei kuitenkaan ole mieleinen, vaan usean vaihdon jälkeen voimme todeta kaikkien paikkojen olevan jo kiinni. Taksii Herttoniemen Mäkin kautta satujen saarelle ja melkein kahden tunnin kauneusunien jälkeen palveluskelpoisena kolmirivissä. Ja fysiikkaa... Onni onnettomuudessa, liskot löytävät oikean osoitteen harmaasta massasta vasta lounaan jälkeen.

...ja juhlaa.

Sarkajuhlat ovat takana, kuukausien valmistelutyö tuotti tuloksen.. Johan oli kekkerit. 16.3. juhlimme kadettilupauksen antamista ja pääsystä Kadettitoverikuntaan. Saimme myös pitää yllämme ensimmäistä kertaa juhlapukua m/22. Juhlimassa oli koko kurssimme daameineen sekä kirjava valikoima kutsuvieraita, yhteensä yli neljäsataa juhlijaa. Santahaminassa, omassa juhlasalissa pidetyt juhlat olivat komeat. Ohjelmassa oli monien puheiden lisäksi muun muassa kadettikuoron esitys, soittokunnan soittoa, pukukavalkadi, näyttävä ilotulitus, tanssia, kynttilävalssi ja miekkakuja. Pirteän lisän juhliin toivat pohjoismaalaiset ja virolaiset edustajat. Kuitenkaan arkiaamun aurinko ei paistanut niin kuin yleensä krapulapäivinä. Vanhempien kadettien suhtautuminen ja käytös on muuttunut yhdessä yössä, sinunkaupat tuli tehtyä monen kanssa. Kadettilupauksen antamisen jälkeen emme ole enää simppeja, vaan nuorkaisia – olemme osa jo 228 vuotta sitten Haapaniemessä alkanutta katkeamatonta kadettiupseerien ketjua.

Selvitys Tekn. yo Luukolle:

Jääkärikenraali Väinö Valve (ent. Vähätupa) syntyi 28. joulukuuta 1895 lappeen Rannalla ja kuoli 11. maaliskuuta 1995 Helsingissä. Hän opiskeli ennen Saksaan siirtymistään lappeen Rannan teknillisessä opistossa.

Allekirjoittaja
Kadetti Jukka Pajula

JAKELU
Sössötoimikunta

TIEDOKSI
Sössön lukijat

1/JP

Polyteknikkojen Olutkulttuurin Edistämisyhdistys

Teksi: Janne Lahdenperä

Olut on aina ollut hyvin näkyvä osa teekkarikulttuuria. Tästä johtuen onkin yllättävää että ensimmäinen kunnon olutyhdistys Otaniemeen perustettiin vasta vuonna 1991. Tällöin muutamat oluen ystävät saivat päissään idean perustaa Polyteknikkojen Olutkulttuurin Edistämisyhdistys, kavereiden kesken POLKU.

Alkuaikoina POLKU:n toiminta keskittyi suurelta osin oluen maisteluun ja jäsenmäärä kasvoikin vauhdikkaasti yhdistyksen järjestäessä smökkibileitä, joihin pääsi mukaan vain liittymällä jäseneksi. Kuitenkin jäsenistön keskuudessa alkoi pikkuhiljaa herätä kiinnostus oman oluen valmistamiseen.

Aluksi olutta valmistettiin pääosin eri jäsenten asunnoilla ja oluen panemisen teoriaa opeteltiin yrityksen ja erehdyksen kautta. Tilaongelmat kuitenkin helpottuivat vuonna 2003 POLKU:n hankkiessa itselleen Otaniemestä PO:n entisen kerhotilan, joka muutettiin panimoksi ja tunnetaan nykyään paremmin nimellä Panola.

POLKU tarjoaakin kotioluen valmistusharrastajalle erittäin hyvät puitteet. Panimotilan ja -laitteiston lisäksi käytettävissä on monien vuosien ajalta kertynyt tietotaito, jonka avulla pystytään varmistamaan että aloittelijankin olu-esta tulee edes jotenkuten juotavaa. POLKU on myös vuosittain järjestänyt oluenvalmistuskurssin, jolla opetetaan perustiedot oluesta sekä sen valmistamisesta.

Oluen panemisen lisäksi POLKU:n toimintaan kuuluu myös erilaisten maisteluiltojen sekä olutaiheisten ekskursioiden ja saunailtojen järjestäminen. Toiminnassaan POLKU pyrkii korostamaan oluen nauttimisen laadullista puolta.

Tervetuloa mukaan toimintaan!

polku.tky.fi

Teekkarispeksi tulee taas!

Teksi: Janne Lahdenperä

Varmoja kevään merkkejä: linnut laulavat, aurinko paistaa, lumikinokset sulavat, uusi Teekkarispeksi tulee ensi-iltaan.

Mikä tämä Teekkarispeksi on? Speksin kotisivuilla sanotaan seuraavaa: Speksi on (tekniikan) ylioppilaiden tuottama ja toteuttama humoristinen, ajan ilmiöitä kriittisesti parodioiva, aihepiiriltään historiallinen kokoillan musiikinäytelmä, jolle on ominaista vuorovaikutteisuus yleisön kanssa ja improvisaation käyttäminen tehokeinona.

Omstart, parempaa tekstiä!

Speksissä yleisö voi vaikuttaa näytelmän kulkuun. Huutamalla Omstart voi saada pikauusinnan juuri lavalla tapahtuneesta, huutoon voi liittää myös kehotuksen tyyliä, esimerkiksi "Omstart, savolaisittain!". Kekseliällä huudoilla voi koetella näyttelijöiden improvisaatiokykyjen rajoja. Kaiken kaikkiaan Teekkarispeksi on erittäin mahtava audiovisuaalinen kokemus, joka kannattaa ehdottomasti mennä itse kokemaan paikan päälle!

Esitykset Gloriassa, Pieni Roobertinkatu 12

Pe 13.4. klo 19.00

La 14.4. klo 17.00

Su 15.4. klo 18.00

Ma 16.4. klo 18.00

www.teekkarispeksi.fi

Mikä ihmeen leijasurffaus?

Teksti: Juuso Parkkinen
Kuvat: Karri3nen

Oletko koskaan ihmetellyt mitä nuo laskuvarjojen näköisten vehkeiden kanssa temppuilevat heput Laajalahden jäällä oikein puuhaavat? Kyseessä on leijasurffaus ja Sössön toimitus otti hommasta selvää haastattelemalla lajin aktiiviharrastajaa Peteä (nimi ehkä muutettu).

Kerropas aluksi meille vähän itsestäsi, Pete.

Opiskelen koneosastolla ja oon laskenu koko ikäni. Nykyään mässä tulee vietettyä aikaa myös työn merkeissä, toimin ni-mittäin Ylläksellä hiihdonopettajana. Leijasurffausta on tullut harrastettua muutaman vuoden ajan.

Miten innostuit leijasurffauksesta?

Etelään muuton jälkeen 2003 turhan pienet paikallismäet alkoivat puuduttaa ja kaveri kertoi innoissaan uudesta lajista, leijasurffauksesta. Näin lajissa potentiaalia videoiden perusteella

ja tilasin ensimmäisen leijani jo ennen kurssille menoa. Jäin heti koukkuun eikä paluuta standardielämään ollut. Kaikki vapaa-aika ja vähän enemmänkin menee nykyään laskemisen ja leijasurffauksen parissa.

Kuinka usein ja missä lajia voi harrastaa?

Itse kulutan tätä nykyä enemmän jään pintaa kuin koulunpenkkiä. Aamulla herätessä katsotaan ikkunasta ulos ja sää sanelee päivän ohjelman, eli lähdetäänkö jäälle vai kouluun. Laajalahti Otaniemen edustalla on kotilampi ja samalla pääkaupunkiseu-

dun suosituimpia spotteja. Toisaalta ilo irtoaa myös Lapin tuntureiden umpihangessa.

Minkälaiset tuuliolosuhteet leijan lennättäminen vaatii?

Leijan koko ratkaisee pitkälti tarvittavan tuulen nopeuden. Aloittajalle turvallisin tuulialue on 3-6 metriin sekunnissa. Talvella jäällä liikkumiseen riittää siis jo kasvoilla tuntuva tuuli. Tuulen nopeuden ylittäessä 6 metrin alkavat kokeneemmat harrastajat hyppimään ja ihan maksimituuli on n. 15 m/s. Tällöin käytössä ovat kuitenkin jo huomattavasti pienemmät leijat.

Tämän kuulostaa kyllä hemmetin hauskalta puuhalta, mutta näyttää välillä todella hurjalta.

Noh, nuorimmat lennättäjät ovat viisivuotiaita ja vanhimmat lähemmäs kasikymppisiä, joten nuorelle ja vetreälle teekkarille lajin aloituskynnys ei ole ylivoimainen.

No miten lajiin kannattaa tutustua, jos rupesi kiinnostamaan enemmän?

Kannattaa ehkä ensin tutustua netistä löytyvään materiaaliin, esim. Leijakoulun sivuilla (www.leijakoulu.fi) olevaan lajiesittelyyn. Kaikkein suositeltavinta on aloittaa käymällä virallisen kouluttajan järjestämä kurssi. Isoin virhe on lähteä itseksensä opettelemaan leijan käsittelyä, sillä silloin riskit itsensä ja välineiden rikkomiseen ovat erittäin suuria.

Välillä kuulee juttuja vakavistakin loukkaantumisista, onko laji todella niin vaarallinen kuin miltä välillä kuulostaa?

On ja ei, laji on vaarallinen vain niille, jotka eivät tiedä mitä ja missä tekevät. Nelituntisella peruskurssilla opetellaan erityisesti turvallisuusasioita ja kurssin jälkeen omatoimisen harrastamisen voi aloittaa turvallisesti mielin. Massiiviset hyppy ja temput kannattaa kuitenkin alkuvaiheessa suosiolla unohtaa.

Millaisia temppuja leijan kanssa sitten pystyy tekemään ja järjestetäänkö niiden tiimoilta jopa jotain kilpailuja?

Hyppyihin liitetään temppuja, jotka saavat todella paljon vaikutteita lumilautailusta ja toisaalta wakeboardingista. Kisalajeina saattavat olla esimerkiksi paras temppu eli big air, tai sitten voidaan kilpaillaan hypyn pituudesta ja ilmassaoloajasta. Oma ennätykseni kisoissa on 37m ylämäkeen. Tällä hypyllä voitin äskettäin Saariselällä järjestetyn kansainvälisen (pari hassua venäläistä, toim. huom.) kilpailun. Tästähän voi perusfysiikalla laskea kuinka paljon vastaavaan hyppyyn tasamaalta vaaditaan vauhtia ja korkeutta. Ongelmana ei loppupeleissä olekaan päästä kovaa ja korkealle, vaan päästä sieltä ehjänä alas.

Mitäs leijasurffaaaja sitten tekee kesällä?

Alun perin laji on kehitetty vesiurheiluksi, ja siellä se hauskuus vasta alkaa. Kesäisin rannat ovat täynnä bikinimimmejä hurraamassa, hehe. Suomen rannalla tätä oikeasti näkee harvemmin, sillä useimmiten ilma ja vesi ovat pirun kylmiä. Toisaalta hyvien harrastuskelien odottelu biitsillä loikoillessa ei ole kovin rankkaa.

Mitä välineitä harrastamiseen tarvitaan ja paljonko ne maksavat?

Perusleijasettiin sekä kesällä että talvella kuuluvat leija, narut, puomi hätälaukaisiminen sekä trapetsi eli tietynlaiset valjaat, johon leija veto kohdistuu. Leijoja on kahta tyyppiä, kesällä käytettävien pumpattavien leijojen lisäksi on olemassa vain tal-

vikäyttöön soveltuvia patjaleijoja. Jalassa voi olla talvella sukset tai lauta ja kesällä wakeboardia muistuttava kiteboard. Lisäksi kesällä on hyvä huomioida veden kylmyys, joka etenkin Suomessa vaatii esim. märkäpuvun. Suojavarusteista tärkein on kypärä, sillä jää on kovaa ja toisaalta kesällä Suomen vesistöt tunnetusti kivisiä. 800 eurolla saa jo hyvä leijasetin, mutta nälkää kasvaa syödessä ja loppupeleissä surffielämä pakuineen saattaa viedä sekä vaimon että työpaikan.

Kiitos haastattelusta. Oisko sulla vielä jotain lisättävää?

Lisää sähkötytsyjä rannoille hurraamaan!

-Lasertulostin ilman printteriä.
Tiedotusmestari kuvailee toimiston
uutta monitoimilaitetta.

===

-Mä kyllä nyt purkauduin tuohon aika
tehokkaasti.
Jatkoileva sähköteekkari noustessaan
päätoimittajan sängystä graviksen
jälkeen.

===

-Mä mikään jumala ole, mä oon
lentäjä!
Yhdeksättä päivää EESTEC-vaihtoon
osallistunut Anssi Hakkarainen
kuultuaan, että seitsemäntenä
päivänä Jumala lepäsi.

===

Fuksikapteeni Julius Rissanen
fuksipojalle Teekkari-illassa.
-On liian perverssiä jos istut mun
polvelle samalla kun mä imen munaa.

===

Emäntä '07 kotipitkän jonotuksessa
aamuyöllä.
-Aina kannattaa runkata etukäteen,
koska koskaan ei tiedä tiedä milloin
seuraavan kerran saa toosaa.

===

-Kyllä siitä nyt kännit pitää saada kun
on kaksikymppii maksettu.
3. vuoden opiskelija tupareissa.

Virittelimme vanhojen likaisten setien kanssa shanghai-pelin kotipitkän jonotuksessa. Kiltahuoneelta löytyi hämmästyttävä määrä kiltalaisia jotka eivät tienneet mistä on kyse. Koimmekin siis kahden vuoden tauon jälkeen tarpeelliseksi julkaista pelin säännöt Sössössä. Pelistä on olemassa useita versioita, mutta nyt esittelemme kiltahuoneella yleisesti hyväksytyt säännöt.

Seitsemän kierroksen peli

Alkuperäinen juttu on julkaistu Sössössä
5/2005.

Teksti: Teemu Lepola

Pelissä pelataan seitsemän kierrosta, ja joka kierroksella tarkoituksena on kerätä ja pöydätä erilaisia korttiyhdistelmiä ja siten päästä eroon omista korteistaan. Ensimmäisellä kierroksella kerätään kahdet kolmoset, esimerkiksi kolme seiskaa ja kolme kuningatarta. Samoja kortteja saa toki pöydätä useampia, eli esimerkiksi seiskoja voi olla neljä tai jopa enemmän. Koska kierroksen tavoitteena on kerätä kahdet kolmoset, ei myöskään saa pöydätä enempää kolmosia. Eli seiskojen ja kuningattarien lisäksi ei saa pöydätä esimerkiksi kolmeässää. Seuraavalla kierroksella kerätään yhdet kolmoset, ja yksi vähintään neljän kortin mittainen värisuora. Värisuora koostuu samaa maata olevista peräkkäisistä korteista. Lisäksi ässä käy sekä suoran ylä- että alapäähän. Eri kierroksilla kerättävät tavoitteet on listattu oheisessa taulukossa.

Kaksi pakkaa ja vähintään kaksi kaveria

Pelataksesi tarvitset kaksi 52 kortin pak-

kaa ja vähintään kaksi kaveria. Mieli-piteet vaihtelevat siitä, onko optimaalinen määrä pelaajia neljä vai viisi. Pelissä ei siis käytetä jokereita, mutta saman asian ajavat mustat kakkoset. Eli pata- ja ristikkakkoset, joita on siis yhteensä neljä, ovat niin sanottuja villejä kortteja, eli ne voivat korvata minkä tahansa kortin kerättävässä sarjassa. Kortit sekoitetaan ja jokaiselle pelaajalle jaetaan 11 korttia. Poikkeuksena jakajasta seuraava pelaaja, joka saa yhden ylimääräisen kortin. Loput kortit laitetaan pinoon selkäpuoli ylöspäin pöydän keskelle. Jakajasta seuraava aloittaa aina pelin laittamalla yhden korttinsa kuvapuoli ylöspäin pakan viereen.

Tuon kortti sopisi minulle

Shanghaissa pelivuoro alkaa aina siten että nostaa yhden kortin käteensä, ja päättyy siihen että laittaa yhden tai pöytäyksen jälkeen useamman kortin pois kädestään. Edellisen pelaajan lopetettua vuoronsa, hänen jälkeensä oleva pelaaja päättää haluaako nostaa sen kortin minkä edellinen

pelaaja heitti pois, vai nostaako hän kortin "pimeästä" pakasta. Pelaajan on siis mietittävä tarvitseeko hän kyseistä korttia vai ei. Jos joku muu pelaajista kuin kortin pois heittänyt tai hänen jälkeensä vuorossa oleva pelaaja haluaa poisheitetyn kortin, hän ilmaisee asiansa huutamalla "Shanghai". Tässä nopeus voittaa, eli useamman pelaajan huutaessa Shanghai, nopein saa kortin. Tällaisessa tilanteessa etu on kuitenkin sillä pelaajalla jonka vuoro on, sillä hänellä on etuoikeus nostaa pöytään lyöty kortti. Jos hän ei halua kyseistä korttia nostaa, Shanghai huutanut pelaaja saa sen ja lisäksi hän nostaa yhden "sakkokortin" toisesta pakasta. Yhtä pelikierrosta kohti voi saada kolme onnistunutta "Shanghai-ta". Shanghai-tilanteen jälkeen peli jatkuu normaalisti, eli vuorossa oleva pelaaja nostaa taas kortin valitsemastaan pakasta.

Sarjat kerättyinä kädessä

Kun pelaaja saa kerättyä kierroksella vaadittavat korttiyhdistelmät eli sarjat, hän voi pöydätä ne eli laittaa kuvapuoli ylöspäin pöydälle. Tämän jälkeen pelaajan tu-

lee vielä päästä loppuista korteistaan eroon, ja peli jatkuu aivan normaalisti. Pelikierros päättyy aina siihen, kun yksi pelaajista pääsee kaikista korteistaan eroon. Sarjojen pöytäämisen jälkeen käteen jääneistä korteista voi päästä monella tavalla eroon. Hän voi jatkaa omia ja toisten pöytämiä sarjoja sopivilla korteilla. Kolmosia voi jatkaa saman suuruksilla korteilla ja värisuoria suoran jatkeeksi sopivilla korteilla. Lisäksi pöydyttyään pelaaja saa heittää vuoronsa päätteeksi kaikki saman suuruiset kortit pois kädestään. Ennen pöytäämistä vuoro päättyy aina yhden kortin pois heittämiseen. Myöskään muiden sarjoja ei saa jatkaa ennen kuin on pöydännyt omat sarjansa.

Ja sitten laskemaan

Kun joku pelaajista onnistuu pääsemään korteistaan eroon, muut pelaajat saavat miinuspisteitä kädessään olevien korttien mukaan. Miinuspisteitä tulee yhdestä kortista kortin silmäluvun verran. Ässästä miinuspisteitä saa neljätoista, ja mustat kakkoset ovat 25:n miinuspisteen arvo-

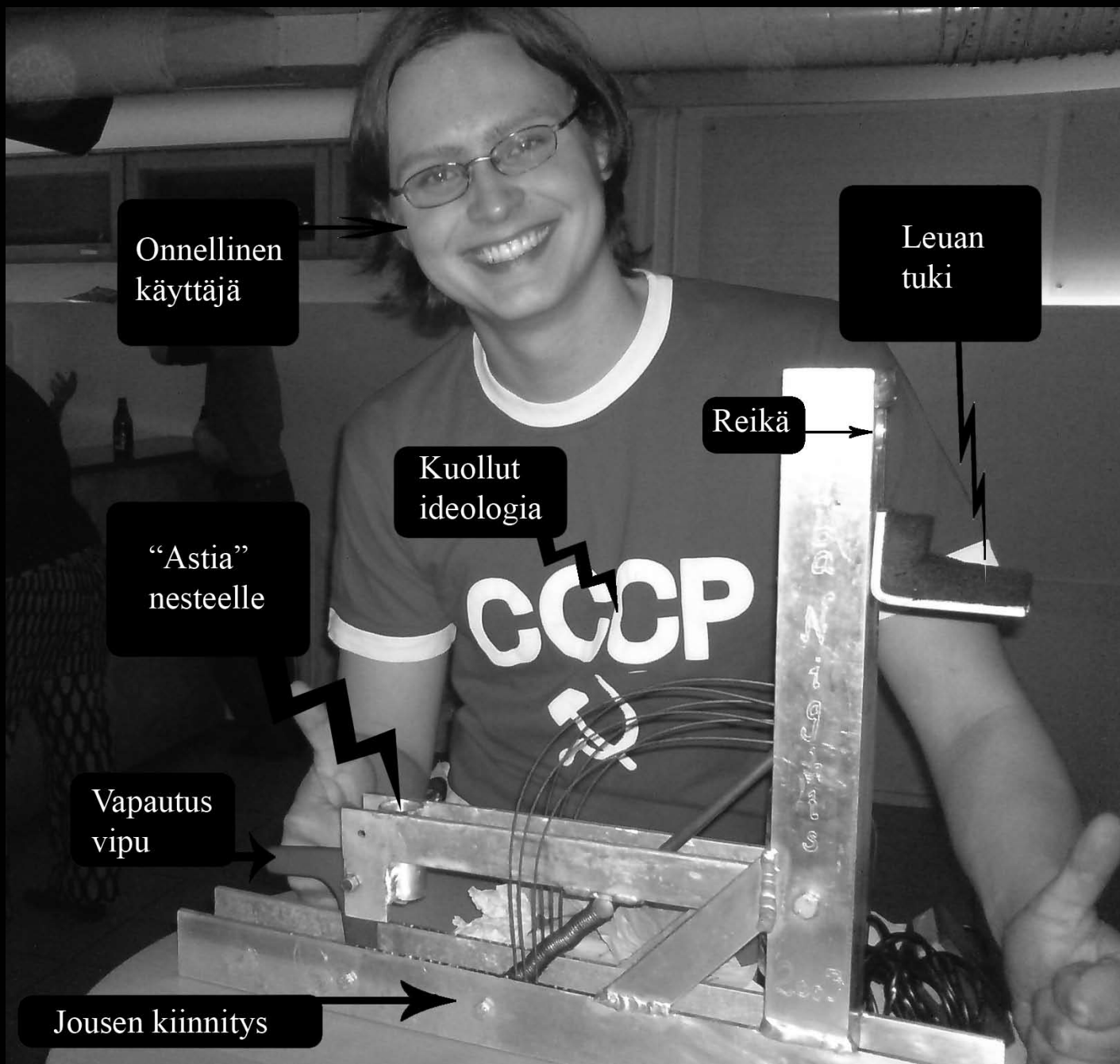
sia. Pisteet kirjataan ylös, ja aloitetaan seuraava kierros. Pelin voittaja on se, joka kaikkien kierrosten jälkeen on onnistunut saamaan itselleen vähiten miinuspisteitä. Kunnioitettavana pidetään myös jos itselleen saa haalittua yli 700 miinuspistettä.

Shanghai-taulukko

Oheisia taulukoita löytyy jokaisesta sössöstä. Sössön taulukot on tarkoitettu neljän pelaajan pelin tulosten kirjaamiseen, minkä lisäksi valmiista taulukosta voi helposti tarkistaa myös pelattavien kierrosten järjestyksen, jos se sattuu unohtumaan. Saadut pisteet kannattaa aina lisätä suoraan pelaajan edellisiin pisteisiin, jolloin pelitilannetta voi seurata reaaliaikaisesti, eikä pelin jälkeen tarvitse suorittaa huikeita päässälaskuja kun häviäjien jättipotti kerääntyy pikkuhiljaa kierrosten kuluessa. Taulukon numerot tarkoittavat kerättäviä korttisarjoja: kolmoset kolmea samaa numeroa ja neloset neljän peräkkäisen kortin suoraa. Pelin kolmella ensimmäisellä kierroksella pelataan siis kahta ja loppuilla kolmea erilaista korttiyhdistelmää per kierros.

33				
34				
44				
333				
334				
34-4				
444				

Aquapult

Teksti: Pekko Ahtiainen
Kuva:

Kuka sanoo, että koneelta ei koskaan tule mitään hyvää? Aquapult on parhaita bile hauskus laitteita mitä olen koskaan nähnyt. Laitteen ideana on ampua ”vettä” eli käytännössä kirkasta viinaa suoraan käyttäjän suuhun suurella nopeudella. Laitetta kaksi kertaa kokeilleena voin todeta, että suurin osa nesteestä lentää naamalle. Ehkä joku isompisuinen onnistuu paremmin.

HILLOO HULLUILLE! SYLT ÅT GALNINGAR!

Onko sinulla idea? Älä ujostele! Ensimmäinen haku päättyy 17.4.

Teekkaritoiminnan edistämisrahasto on perustettu mahdollistamaan Otaniemen teekkareiden toimintaa niin perinteisissä kuin ennennäkemättömissä ilmenemismuodoissa. Yhdistykset, yhteisöt ja kaveriporukat voivat hakea avustusta projekteihin, tapahtumiin tai vaikka suurempiinkin hankkeisiin. **Mitä suurempaa osaa Otaniemen teekkariyhteisöstä projekti koskettaa, sitä parempi.**

Teekkaritoiminnan edistämisrahasto

Hae avustusta ja toteuta projektisi. <http://www.tky.fi/tter>

Ducks för varmt öl

Teksti: Emmi Rautkylä

Kuva: Ari Partinen

Nu var det äntligen ducks för det vi alla väntat på: Øhlhäfv-07. Det samlades folk i Smökki så småningom och stämningen var väntande. Skulle finnarna eller svenskorna vara de snabbaste i landskampen ooooo ch hur skulle förra årets vinnare försvara sina mästerskap?

I början av tävlingen upplevde Øhlhäfv-deltagare s s amt EKAK (Elektroteknologsektionens Kalle Anka Kommitté) en liten överraskning då det rusade 12 mera chalmister me med sina gula rockar in i Smökki. EWU Ekak Wrack Union) alltså gamla EKAK-me-m-----dlemmar hade

kommit till Otnäs för att hälsa på oss i äran av det 13:de-gångsjubiléet. Så blev det ett hejdundrande liv och rörelse i Smökki och EKAK medlemmar hade fullt upp med att värma upp ölet.

Precis som förra året så var det sejdel som gällde. Men i år blev det nya segrare i alla individuella serier. I 0,33 flaskor slog Sampo månggångsegrarna JP och Magge med en sluttid på 5,400 sekunder. Marko hade tydligen övat sig mycket, för han förbättrade sin tid med nästan 2 sekunder och vann 0,5 liters sejdel med en tid på 5,520 s. Också 1 liters sejdel fick den nya segraren Sampo med en tid på 15,900 s, fast det tog nästan dubbel tid jämfört med Pekkos liter år 2006.

I landskampen fick Sverige bita i det sura gräset (igen!) då Finland vann med över 2 sekunder med en sluttid på 29,063 s. Sen var det en disciplin kvar: Megamedley (33cl, ½-liter, ½-liter, 1-liter) mellan Magge och Kalle Anka -07. Kalles öl smakade inte så gött denna gång och hans försök slutade i dräll, oj oj! Farfar Magge fick dock en bra tid på 50,164 sekunder och vann Megamedleyn igen. Gratias! Mera häfvresultat hittas å: <http://www.etek.chalmers.se/groups/EKAK/resultat.php>

Vi tackar Kalle Anka, Glittriga Gullan, Zipper, Perla och Gepetto för häfvet och EWU för besöket. Vi ses senast på det 20:de-gångsjubiléet!

Nödvändigt häfv-språk:

häfvare sinä siellä
domare hon/han där
tjuvstart varaslähtö
sprut ruiskuefekti
dräll pöydällä tai partakarvoissa havaittavia oluthiukkasia
Redo? Nyökyttele vaan
Färdiga..... Häfv..... <pam>! Valmiina....paikoilla... juooooooooo!

Uudet parrat

Teksti ja kuva: Antti Kalliomäki

Tietoliikennelaboratoriossa sijaitseva huone on professorin työhuoneeksi yllättävän siisti. Pöydällä olevat vähät paperit ovat järjestyksessä ja hyllyssäkin on ainostaan ojennuksessa olevia kirjoja. Huoneen haltija on syksyllä radiotietoliikennetekniikan professoriksi viiden vuoden määräajaksi nimitetty Riku Jäntti (s.1973).

Perusopintonsa Automaatio- ja systeemitekniikan osastolla 1992 aloittanut Jäntti tutustui säätötekniikan kautta myös tietoliikenteeseen. Akateeminen ura selkeni ykkösvaihtoehdoksi opintojen aikana: "Piirit toimivat teoriassa hyvin, mut-

ta rakennettuina ne aina savusivat", kertoo Jäntti uravalintaansa vaikuttaneista tapahtumista.

Opinnot jatkuivatkin Suomen Akatemian ja Opetusministeriön rahoittamassa GETA-tutkijakoulutuksessa neljän vuoden ajan, joista yhden Jäntti vietti Tukholman KTH:lla vierailevana tutkijana. Väiteltään vuonna 2001 tohtoriksi, hän on työskennellyt TKK:lla tutkijana ja dosenttina sekä Vaasan yliopistossa tietoliikennetekniikan professorina. Matkustelu edestakaisin oli kuitenkin rasittavaa pääkaupunkiseudulla asuvalle Jäntille. Vaasan yksikön pieni koko asetti myös rajoja tut-

kimukselle, joten professuuri TKK:lla sopi hänelle hyvin.

Tutkimuksessaan Jäntti keskittyy tutkimusryhmineen radioverkkoihin ja radioresurssien hallintaan. Opetusvastuussa hän on esimerkiksi kaikkien tietoliikenneopiskelijoiden suosikkikursseilla Signaalit ja järjestelmät.

Jäntti myöntää, että myös osa vapaa-ajasta kuluu työasioihin, vaikkei vaimo siitä pidäkään. Hän on innokas lenkkeilijä ja takana onkin jo useampi maraton. "Työmatkoillakin on helppo harrastaa, riittää kun pakkaa lenkkarit mukaan."

Teksti ja kuvat: Lennart Sandström

Jorma tulee Altian arvostetulta viinitilalta. Sen täyttöaste oli hyvin käyt-

täjäystävällinen. Jorma on luotettava ja edullinen. Tuoksu on kirpakka, maku tunkee nenään ja sitä kautta aivoihin kiusaamaan kieltä. Jorman väri on erään Kotkalaisen edesmenneen sohvan punainen, eli oranssinruskea. Jormalla on yksi hammas, jolla hän puree miehekkäästi ranskalaisia baskeireita. Mutta vaikka Jorma herättää miellyttäviä muistoja erilaisilta speksi- ja muilta rundeilta, ei häneen voi luottaa vaikka hän astuisi omaa siskoa. Tässä välissä tupakka kolahti kovempaa kuin känni, ja testaajat pitivät sitä kovin hapokkaana. Alkossa se ei tosin ollut niin happopitoista. Jorma käyttäytyi melko hyvin ja ansaitsi siitä hunajatiikerin. Hunajatiikeristä jätettiin kuitenkin kaksi eriävää mielipidettä, ja kyseiset puhujat yhtyivät toisiinsa.

Sorbus on myös kotoisin Altian viinitilalta, joskin siihen käytetään eri rypälelajiketta kuin Jormaan. Sorbuksessa on hedelmäinen ja raikas tuoksu, ja koostumus on kuin ohut vesi. Ominaisuus on viero pihlajanmarjan vivahteinen, maku raikkaan hedelmäinen ja jälkimaku kovin runsas, hivenen rusinainen. Tämä tosin saattoi johtua rusinoista jotka maistamishetkellä olivat eksyneet suuhun. Pulla on kypsä ja teko-hienostunut. Sorbuksen kohdalla oli vahvasti aistittavissa tammitynnyri, jossa kyseistä tuotetta ei ikinä kypsytetty. Sorbus on varma valinta, ja ansaitsi Sitruunatiikerin arvonimen.

Testin loppua kohden havaitsimme, että Vallu ja Jorma toimivat paremmin suoraan pullosta juotuna, ja tarkemmin asiaa mietittyämme pidimme tätä melko loogisena, eiväthän ammattilaiset mitään viinilaseja kanniskele ympäriinsä. Sorbus kuitenkin yllätti siinä mielessä että sitä oli nautinnollisempaa juoda lasista. Testin loppua kohden on testiryhmämme myös ymmärtänyt, että Jani on se, ja liro on se toinen. Kuitenkin ilmeisesti höyrystetty genitaalili on parempi kuin friteerattu sydän. Kaiken kaikkiaan voin koko testiryhmän puolesta todeta, että viineillä ja juustoilla sun muilla syötävillä ja juotavilla ei oikeastaan ole mitään väliä, kunhan seura on hyvää. Ja syötävän hyvää seura olikin, sillä kaikki testiin osallistuneet olivat kovin hilpeitä ja siitä oli mukava jatkaa ystävänpäivän viettoon. TM eli Tupsulan Maistajat suosittelee tosin sanoen lämpimästi kaikkea kaikille.

Kilta- patruunat- taren pieni totuus

Teksti: Emmi Rautkylä

Olen lähiaikoina kiinnittänyt erityisen paljon huomiota teekkarikulttuurin alkoholikeskeisyyteen. Juomista tulee joka tuutista ja kannäily tuntuu olevan kestoaihe opiskelijajulkaisuissa. Sössön numerossa 1/07 esimerkiksi selviää, että seitsemän kymmenestä hallituksen jäsenestä (pois lukien puheenjohtaja) veikkaa ulkomestaria vuoden juopoksi, mukaan lukien ulkomestari itse. Itsekin kirjoitan tässä Sösssössä myös Øhlhåfv-kaljanjuontakilpailusta, joten eivät omat juttuaiheenikaan sen luovempia ole.

Vuosijuhlaviikon jälkeen aloin miettiä, miten voisimme parantaa sitä kuvaa, jonka kiltä tällä hetkellä antaa opiskelijaelämästä jäsenilleen. Jos tuota kuvaa nimittäin näkyvimmin edustavat Sössön kannijutut tai Morkkisaunan kaltaiset tilaisuudet, ei siinä tällä hetkellä ole juurikaan kehumista.

Nämä ajatukset mielessäni tartuin Opiskelijoiden bileoppaaseen. Päätin katsoa, josko siitä löytyisi neuvoja tilanteeseen. Bileopas on korkeakouluopiskelijoille ja bileiden järjestäjille suunnattu lehtinen, joka on syntynyt osana ”Mäyräkoirasta sikspäkkiin” -hanketta. Hanketta, jolla TKY on muiden ylioppilaskuntien sekä Sosiaali- ja terveysministeriön kanssa pyrkinyt muuttamaan opiskelijoiden sosiaalista toimintakulttuuria alkoholinkäytön ja juhinnan osalta

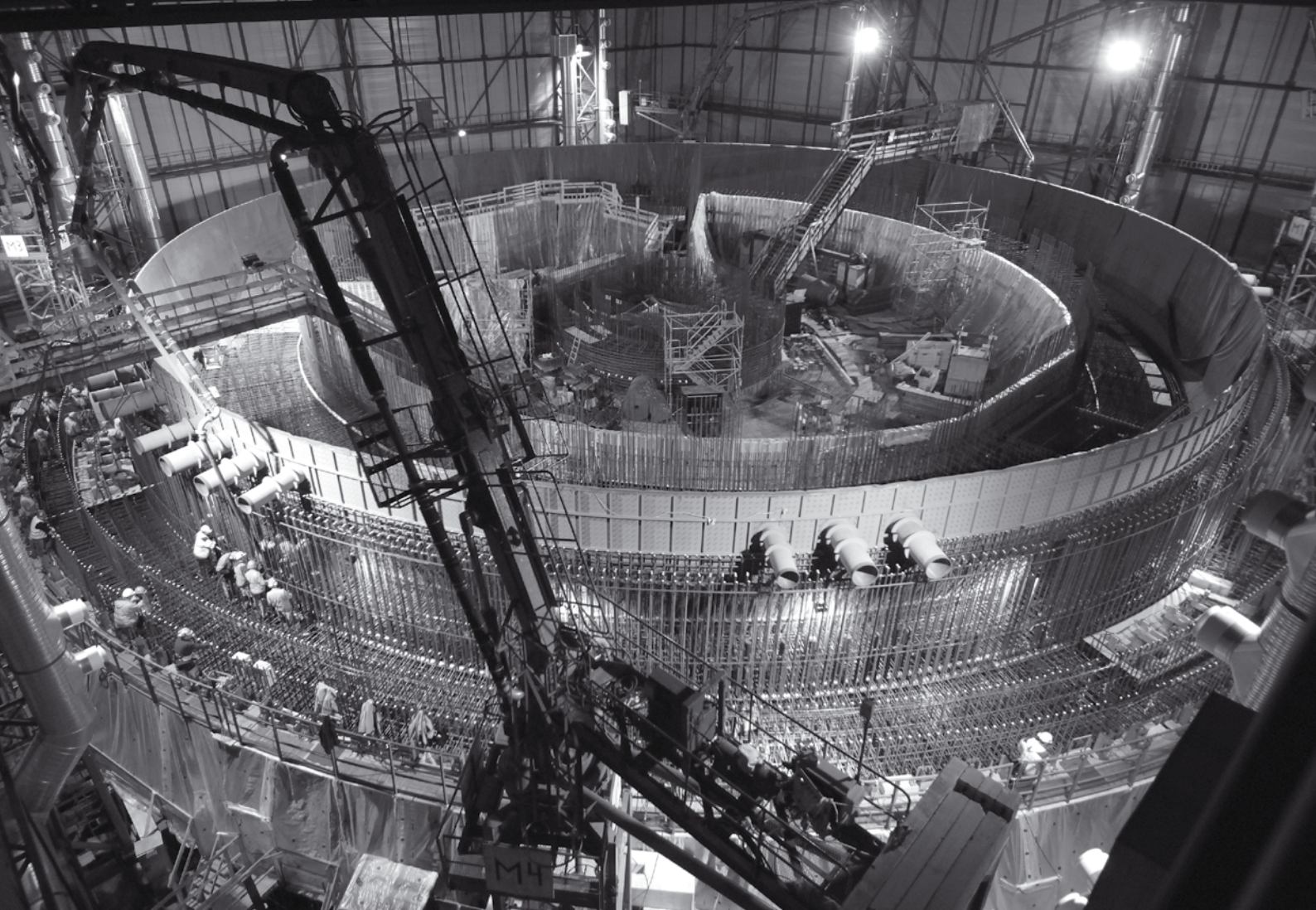
Olin kaiken kaikkiaan yllättynyt, miten hyvin ja osuvasti Bileopas on kirjoitettu. Kyse ei ollutkaan ”Viina tappaa”-tyyppisestä moraalisaarnasta vaan ihan kelpo oppaasta, jonka teksti on lähtöisin opiskelijoiden suusta, esimerkiksi sinulta tai minulta.

Tämän Sössön ilmestyessä killan alkoholittomat Lastensitsit ovat jo ohi, mutta ainakin seuraavaa Bileoppaan neuvoa voi soveltaa kaikenlaisiin kokoontumisajoihin:

”Ota rennosti. Älä odota bileiltä liikoja. Aina ei voi olla kivaa, mutta yleensä hyvässä seurassa voi. Jos bileissä ei ole kivaa selvin päin, ei siellä (oikeasti) ole sen kivempaa humalassakaan.”

Haastan kaikki todelliset bilehirmut kokeilemaan tämän neuvon toimivuutta. Lisävinkkejä voi etsiä osoitteesta: www.mayris.fi

Mukavaa kevättä ja Wapun odotusta terveissä merkeissä!

Operaatio KIK: Crash Test Excu Dumming– Saako koneteekkari parempaa?

Teksti: Vakoilija
Kuva: TVO

Oma ensikosketukseni yritysten ihmeelliseen maailmaan TKK:lla oli sähköfukseille syksyllä 2005 järjestetty Nokia-excu. Tilausbussi kuljetti laumamme Valimon toimistoviidakon keskelle yrityksen tiloihin, joissa vietettiin parisen tuntia PowerPoint-esitystä kuunnellen ja keittiön antimia testaillen. Tämän jälkeen bussi kyyditsi porukan takaisin tuttuun Otaniemeen. Vierailusta

jäi varmasti jotain käteen, mutta ei se aivan tainnut vastata isoveljeni kertomia tarinoita laivanrakentajien riehakkaista illoista Masa Yardsin luksussaunatiloissa Hietalahden perällä. On toki mahdollista, että pääainelukijoille halutaan tarjota parempaa, he kun saattavat alasta jotain ymmärtääkin. Skeptisen Sössö-toimittajan mielessä alkaa kuitenkin velloa salaliittoteorioita. Entä, jos

koneteekkareille tarjotaankin parempia yritysvierailuja kuin sähköläisille? Ei auta muu kuin laittaa koneen excumeininki tiukkaan testiin, jossa pisteitä ei tipu armosta. Excumyytinmurtajan matka suuntautuu helmikuussa energiatekniikan ammattiyhdistyksen Lämpövoimakemhon järjestämälle vierailulle Olkiluodon TVO:lle.

Excuporukka

Vuorossa on hieman poikkeuksellinen LVK-excu, sillä järjestäjänä toimii Lämpövoimakemhon senioriyhdistys, jonka jäseniä on reissussa valtaosa porukasta. Senioreiden omat joukot eivät riittäneet täyttämään koko bussia, ja he ovat kutsuneet mukaansa 14 junioria. Mielessä herää tietysti kysymys, olisiko vanhoille ja valmistuneille tieteenharjoittajille tiedossa parempaa kohtelua excursiolla.

Matka

Bussi starttaa Pöyryn pihasta Otaniemestä 10.30 ja suuntaa neljän tunnin matkansa länsirannikolle. Matka kuluu lumisia maisemia tuijotellen ja samaa pääainetta lukevan vierustoverin kanssa koneenrakennustekniikan harkkatoista sanoillen. Täh? Myytinmurtaja onnistuu kaikesta huolimatta saamaan pari loistavaa vinkkiä seuraavaan työhön, joten pisteitä ei tästä kuivailusta rokoteta. Muutaman tunnin ajomatkan jälkeen bussi näyttää jättäneen kaiken sivistyksen kymmenien metsäkilometrien taakse. Ohitamme epäileväisinä pellolla seisovan tuulivoimalan ja saavumme perille Teollisuuden Voiman vierailukeskukseen.

Vastaanotto

Vastaanotto tapahtuu uudessa vierailukeskuksessa keskellä metsää, edellinen rantakeskus kun on jouduttu siirtämään pois uuden ydinvoimalaitoksen rakennustöiden alta. Ei muuta kuin henkkarit tarkastukseen ja allekirjoitus paperiin, jonka sisällöstä ei ole havaintoa. Vieressä seisovan tuulivoimalan tarkoitus paljastuu pian porukalle. Seinällä roikkuu screeni, joka näyttää reaaliaikaisesti voimalaitosten tuotantototehot:

Olkiluoto 1	792,1 MW
Olkiluoto 2	788,9 MW
Tuulivoimalaitos	0,215 MW

Naureskellen siirrymme runebergin-torttujen ja kahvien kautta auditorioon.

PowerPoint

Videotykkiheijastaavalkokankaalletekstin: "Tervetuloa LVK-seniorit!". Unohdettuna Lämpövoimakemholaisena testajamme näkee silmissään miinuspisteitä ja aloittaa kuuntelun kädet puuskassa.

Puhujiksi on valittu kaksi henkilöä: Toinen kertoo laitosten toiminnasta ja niihin liittyvästä tekniikasta, toinen taas alan turvallisuuskysymyksistä. Voimalaitosten esittelijä antaa yleisölle vapauden valita, kertooko hän jo toiminnassa olevista yksiköistä, vai keskitytäänkö Olkiluoto 3:n rakennusvaiheisiin. Myytinmurtajaa kiinnostaisi ehdottomasti valmiiden laitosten toiminta, mutta seniorit ehtivät karjumaan Kolmosen puolesta. Niin, ehän tietysti ovatkin kuulleet peruslöpinät ydinvoimalaitoksista jo kymmeniä kertoja. Esitys on pitkistä kestostaan huolimatta mielenkiintoinen, ja puhujienkin hymyt kestävät kiitettävästi yleisön innostuessa piikittelemään Olkiluoto 3:n tilanteesta. Tyhmät kysymykset tuntuvat tällä kertaa erityisen tyhmiltä, yleisössä ympärillä kun sattuu istumaan 30 alan ammattilaista. Toisaalta heidän ansiostaan käydään myös mielenkiintoisempia keskusteluja, kuin mihin olisi "entä jos lentokone törmää reaktoriin" -tyyillisä päästy.

Esittelykierros

Ennen reissua osanottajia oli neuvottu jättämään siisteimmät pikkutakkinsa, piikkikorot ja minihameet kotiin, sillä tiedossa olisi jonkinlainen tutustumiskierros voimalaitokseen. Odotuksissa on siis jyrkkiä kierreportaita, nokea ja öljyä. Itse ydinvoimalaitoksia emme kuitenkaan pääse lähestymään edes katse-etäisyydelle, vaan kierros suuntautuu maan alle kaivettuun voimalaitosjätteen loppusijoitusluolaan. Reissuun on vahingossa päätnyt kymmenen senttiä liian korkea bussi, jolla ei luolaan pääse laskeutumaan. Edessä on siis kävely 100 metrin syvyyteen kallion sisään. Myytinmurtajan riemu pääsee valloilleen, kun päähän saa laittaa sinisen kypärän ja käteen vieläpä isketään säteilymittari, josta katsetta ei uskalla irrottaa hetkeksikään. Alhaalla luolasta löytyy kaksi valtavaa kuilua, joihin on laskettu tynnyreissä esimerkiksi laitoksessa käytettyjä suojavaatteita ja työkaluja. Lattialla on vihreää mönjää, mitä lie korkea-aktiivista ydinjätettä. Mittari näyttää koko kierroksen ajan tasan nollaa mikrosievertiä tunnissa, joten kovin paljoa testajamme syöpäriski tuskin on päässyt nousemaan.

Tarjoilu

Tärkeää. Pitkän päivän jälkeen primitiivisten vaistojen ohjaamana ryntäämme buffetpöytään, jossa tarjolla on mahtavaa häränlihapatata, riisiä ja höyrytettyjä rehuja. Ruokajuomaksi on pöytiin katettu Hartwall Novelletta. Kahvipöydästä löytyy kahvia ja konvehteja, jotka ovat loppuneet. Ruokapöydässä löytyy kuitenkin rento tunnelma senioreiden kanssa kuulumisia vaihdettaessa. "Pääsisikö teille kesätöihin?"

Lahjukset

Vierailukeskuksessa tarjolla on iso kasa esitteitä ydinvoimastajauraanikaivauksista sekä TVO-julisteita ja -paperikasseja. Propagandaa tarttuu mukaan.

Muuta

Ennen paikalta poistumista pääsemme vielä vapaasti kiertämään vierailukeskuksen ydinvoimanäyttelyn. Heureka-tyyliin pääsemme laskeutumaan hissillä uraanikaivokseen ja polkemaan polkupyörällä lampuja sytyksiin. Lapsen riemu valtaa porukan.

Paluubussissa Lämpövoimakemhon puheenjohtaja tekee pelastavan liikkeen ja kaivaa matkatavaraluukusta muutaman korin kaljaa ja siideriä. Meno alkaa muistuttaa jo kotimaan pitkiä, kun bussilastillinen ihmisiä valtaa huoltoasemien vessajonoja toinen toisensa jälkeen. Tosin porukan aiheuttama pahennus on selvästi vähäisempää, keski-ikä porukalla kun on jo neljännellä kymmenellä.

Railakkaan matkan päätteeksi bussi pudottaa porukan Etelä-Esplanadille, missä ilta jatkuu olutravintola Sir Einossa pikkutunneille.

Kokonaisarvio

Koneteekkareille tarjottu excu poikkesi monella tavalla sähköllä koetuista vierailuista. Plussaa ropisi erikoisesta kohteesta ja kiinnostavasta aiheesta sekä tietysti kypäristä ja pienoisherekastasta. Myös valmistuneet diplomi-insinöörit olivat loistavaa matkaseuraa. Toisaalta taas PowerPoint käsitteli vääräi aiheita, ja tarjoilu paikan päällä oli härkäpatata lukuun ottamatta pettymys. Niin, saako koneteekkari parempaa? Excumyytinmurtajan tulos on selvä: Myytti on mahdollinen.

Kun mä fuksina
tänne
taapersin,
en tiennyt mitä
sähkö on.

Meni innosta pieni
pääni sekaisin,
laulukirja oli
tarpeeton.

Mulla kavaletti, nabilia ja
kosini fii oli
öisinkin mielessä ;

hetken
taistelin,
itkin

...

sitten
ymmärsin

tässä jotakin on pielessä, sillä

arvonimi "teekkari"
sovi sulle ei,
jos vain Maxwell
aikasi vei !

KYLMAA KALJAA JUO JA NAUTI NUORUUDESTA !

TAPAHTUMAKALENTERI

To 12.04. klo 19:00 Laulusauna, Rantsu
Pe 13.04. klo 16:00 Wappuinfo, S4, Sähkö
osasto
Ma 16.04. klo 18:00 BIO-sauna, Otarannan
edustussauna
Ke 18.04. Kokkisota, OK20
To 19.04. Helsinginkadun appro
Pe 20.04. klo 18:00 Peli- ja rästi-ilta,
JMT 3A Takkakabinetti
Pe 20.04. klo 21:00 Apulanta, Tavastia -
klubi
La 21.04. klo 19:00 Wanhojen Wappusitsit,
Smökki
Ti 24.04. klo 15:00 Walpurinawauspäivä,
M-sali
Pe 27.04. klo 19:00 Fuksien Wappusitsit,
Smökki
Pe 27.04. klo 23:55 <piip> ??? (Salainen,
lähtö Smökistä).
EHDOTTOMAN PAKOLLI
NEN jokaiselle teekka
riksi aikovalle
Ma 30.04. klo 06:00 Wappuaamupala,
Skuppila
Ma 30.04. klo 20:00 Wappu-bileet, Dipoli
Ti 01.05. Sillis, Ullis
Ti 08.05. klo 19:00 Mestari luokka
Helsingin kaupungin
teatteri
Pe 18.05. klo 16:00 Kiltapatruunattaren
bileet, Otarannan kat
tosauna
To 24.05. klo 19:00 Kerjäläisoppera,
Helsingin kaupungin-
teatteri
Ma 28.05. Sössö 3/2007 Deadline

